

Luceafărul

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

Temelii care cresc

Problematicele umane, realitatea lumii de azi care încorporează și propria ei spiritualitate, aspirațiile și frământările sale la scara istoriei, a progresului și civilizației, reprezintă un infinit teren de investigație și cunoaștere la care o contribuție specifică și-o aduce cultura și arta, creația din toate domeniile de activitate. Nu în ultimul rând, un sprinț de substanță în această direcție vine din sfera politicului, din ideologia și practica edificării unei lumi a cunoașterii care să poată de apleca și, în consecință, a unei lumi care aparține deopotrivă prezentului și viitorului, operă pe cit de vie și profundă în adevărul ei pe atât de semnificativ, pe atât de caracteristic în colectivitatea pe care o reprezintă fiecare țară și popor, individual ca expresie morală, politică și socială a acestei colectivități.

Adevărurile istoriei nu fac parte din categoria obiectelor perisabile și nu pot trece în proprietatea altcuiva, ca niște piese de muzeu cărora să li se schimbe dăruirea sau să li se piardă semnificațiile. Sistemul stăpîni pe proprietățile noastre adevărate și această cu atât mai mult cu cât, în sfera politicului, cum aminteam, există o întreagă fundamentare, o adevărată construcție a acestora, o permanență și via aplicare spre real, spre cunoașterea și deținerea autentică, a spiritului catalizator care trăiește și în care se string fațetele cu cea mai mare încălzire istorică și deci hotărîtoare pentru orice demers actual sau de perspectivă. Cultura, creația artistică sînt implicate direct în spațiul acestor adevăruri și nu sînt o formă asociată a lor sau o formulă ușor de detasat. Istoria și cultura se împletesc atât de strîns încît ele se invocă reciproc. Deținem o adevărată tradiție în acest sens iar argumentele de fond nu exclud nuanțele ci le potentăază în actualitate. O simplă privire asupra fenomenului cultural-artistic românesc te edifică în multe privințe asupra acestei simbioze de spirit în care faptul istoric dobîndește amplitudine prin creație iar această din urmă luminează în timp adevăruri care altfel ar fi fost supuse doar unui strict interes de muzeu.

În realizarea acelei epoci

Lucaefărul

ODA înclinației spre frumos

Pămînt te-nclină spre frumos și lasă armele mai jos și lasă cîntecul mai sus din răsărit pînă-n apus

și ai răbdare cu noi toți pămîntule dacă mai poți noi înainte de culcare

și-am pune-o lebedă-n spinare

să nu ne mai vizezi uit c-avem și lebede în git și ne spetim cu ochi căprui să-ți punem lebedă în cui.

Ion Nicolescu

ÎN TREACĂT

ȚIȚI-VARĂ

Va fi vorba spre amăgirea sau des-amăgirea cititorilor virtuali ai acestor rînduri, despre o pasăre mică, inimosă și de obicei păguboasă.

Despre pițigo!

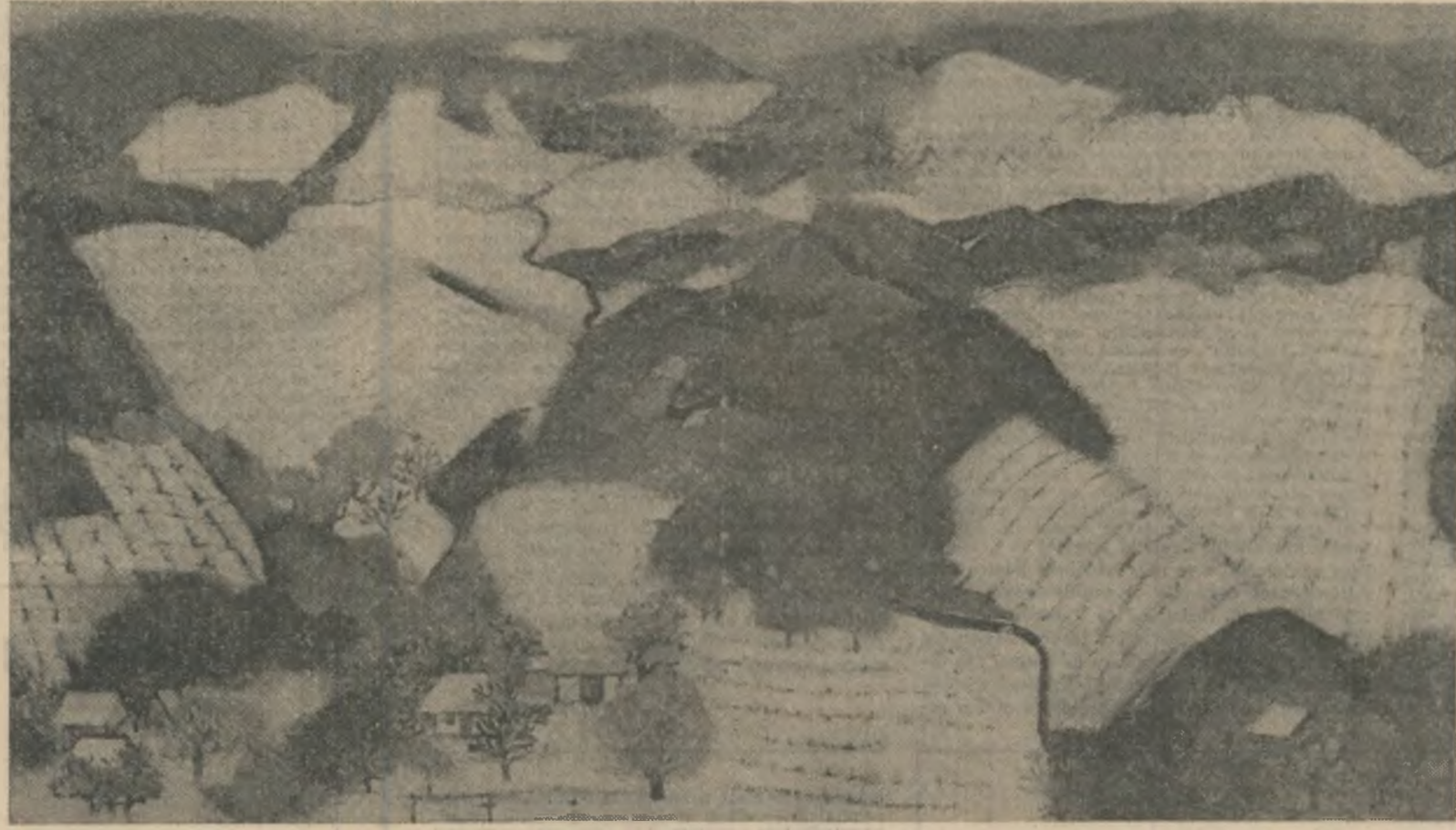
Este o pasăre care față de alte zburătoare mult mai tereștre și mai fosforescente la momente festive ale omului și vorbă poetului care ne-a bicuit și memoria și ne-a încrustat de în negru și amar catalogul: „Si-a schimbat poezia în renume, deși cămăra cam lînceze, deci de obicei scriu scurt; deci această pasăre și-a schimbat invers numele în poreclă (polocur) cum se mai spune din ce în ce mai rar la țară).

rightă) n-a surprins exact și durabil înfățișarea acestei inaripate.

Am spus despre această sprintină zburătoare că ar fi mică, iar Dictionarul Enciclopedic afirmă că „face parte din parus major”, apartinînd de „ordinul passeriformelor fiind mai mic decît o vrabie”. În același Dictionar dau de niște inegalabile exemplări metaforice fără „excăciunea” unui tratat: Se

Nicolae Velea

Continuare în pag. a 6-a

În acest număr: Tablouri de Viorel Mărginean

INTERFERENȚE CULTURA TRANSILVANĂ

Unul dintre cele mai pretioase rezultate ale cercetărilor de istoria culturii românești se datorează noilor analize și interpretări date frescelor timpurii din Transilvania. Rezultatul este cu atât mai remarcabil, cu cât a fost obținut la capătul unei munci intense și sfărșitătoare, avînd în vedere starea degradată în care ne-au parvenit frescele din secolele 14 și 15, păstrate în monumente nu arareori ruinate, ca cel de la Riu de Mori, unde un splendid program iconografic a ajuns pînă la noi numai prin ceea ce a mai rămas în absida de la interperii. După ce în perioada interbelică, Silviu Dragomir, Coriolan Petranu, I. D. Ștefănescu sau Ștefan Mețeu au descris pictura veche din ctitoriile românești timpurii și au subliniat importanța ei pentru istoria noastră, un puternic impuls a fost dat cercetării de opera amplă de restaurarea monumentelor clasate în ultimii douăzeci de ani. Lucrările profesorului V. Vătășianu și ale lui Vasile Drăguț s-au întemeiat pe noi date și noi interpretări. În lucrarea cu adevărat fundamentală, **Pictura murală din Transilvania**, sec. 14-15, din 1970, Vasile Drăguț a pus într-un puternic relief un fenomen cultural; pentru că ceea ce a dat amploare acestor cercetări de istoria artei a fost tocmai noua încadrare a activității artistice în mișcarea generală intelectuală din societatea românească din secolele 14-15. Analizele au pătruns mai adînc în sursele și manifestările acestui fenomen prin studiile, insușite de planșe de precizie matematică, ale Ecaterina Cincheza-Buculei. S-a ajuns, astfel, la o nouă sinteză, cea aparută de curînd, a lui Marius Porumb, **Pictura românească din Transilvania**, 1981, în română și germană. A Editura Dacla.

Interesul deosebit al cercetărilor lui Vasile Drăguț și Ecaterina Cincheza-Buculei este că ei au implicat în interpretarea limbajului figurativ și acțiunile oamenilor care au comandat, au executat și au criticat frescele, din care noi nu mai avem azi decît fragmente. Reconstruirea inteligentă și prudentă a frescelor s-a însoțit cu refacerea întregului mediu cultural al epocii. Vasile Drăguț ne-a vorbit despre „cavalerii de frontieră”, temă de țară răsărită în Europa Centrală, inspirată probabil de poemul lui Digenis Akritas, așa cum alte studii ne-au dezvăluit persistența moștenirii bizantine în Transilvania pe care mulți s-au obișnuit să o aprecieze artistic doar prin prisma difuzării stilului gotic occidental. Dar achiziția cea mai importantă este că avem clar sub privire un fenomen doar întrevăzut de incantații intru ale cercetării: anume existența unor nuclee culturale puternice, care au dat impuls unei culturi de tip autic în Transilvania secolelor 13-15. Investind pictura, specialiștii au ajuns să surprindă o manifestare de ample proporții, clar atestată în secolele 14-15, dar precedată de elative și realizări înscrise în secolele 13 și poate chiar 12. Așadar, în momentul în care cultura românească a început să se cristalizeze în forme superioare, în jurul curților princiare din

Alexandru Dușu

Continuare în pag. a 4-a

Poeți străini

JURNAL DE POET

● Ne vizitează (fără aproape săptămînal) poeți străini, oameni de artă, jurnaliști, arti veniți prin Uniunea Scriitorilor.

● Cu unii dintre ei, mai ales în ultima vreme am avut prilejul să stăm de vorbă în Uniunea Scriitorilor, fie la o recepție și voi spune că nu întotdeauna am avut bucuria să descopăr

neapărat din valorile noastre naționale, în muzee sau ctitorii din București sau din învecinatele măcar.

Am văzut în alte țări cit interese arăstă, așezându-se la masă și discutînd în tot ce au mai valoros.

Ioan Alexandru
Continuare în pag. a 4-a

● că poetul străin care de obicei urma să plece a doua zi în țara lui văzuse ce trebuie văzut

Un romancier în agora

Ion Lăncrănjan a intrat în literatura noastră ca un caz. Să ne amintim că debutul său, sancționat prompt pentru „curaj necreator” a beneficiat de o împinare a lui S. Damian, grăjiu la alunearea pe linie naturalistă a prozaspăului scriitor (v. *Gazeta Literară*, nr. 20/29 Iulie 1954). Satisfacția de colecționari în cultivarea cazurilor străni, plăcerea de a zugrăvi patimi neînfrînte, pînării animalice, instinctuale (ca în cazul schișei *Cordovani*, găzduită de *Tinutul scriitor*, nr. 5/1954), riscu au — potrivit aceluiași — să-l împingă pe Lăncrănjan pe un drum greșit. Dealtfel, tot *Gazeta Literară* — prin vocea lui Paul Georgescu — purcînd colecția revistei *Tinutul scriitor* denunța îndrumarea ruginită, actualizarea pudică, idealurile de cotet ale unor producții în acei ani (vezi *Pămîntul e rotund*, în *Gazeta literară*, nr. 39/9 dec. 1954).

Anii au trecut și Ion Lăncrănjan, continuîndu-și cu îndărătnicie — asemenea eroilor săi — drumul, a dat la iveală o operă, o construcție solidă, dirijîndu-și interesul spre romanul (resc), de masivitate specifică. Temperamental, el este un polemist; de aici, interesul pentru istoria caldă, cu substanță ciocotitoare, fixat într-un spațiu tematic ce unuia le pare perimat, preocupat de destinul țărănimii (al clasei și al individului), oferind o exactă radiografiere a psihologiei, explorînd — tot în replică la dilisimul unei literaturi immormintată rapid — filonul tragic. Lăncrănjan este un puternic prozator realist și romanist, un exponent „obiectiv”, colcăie de vitalism și vigoare: în paginile sale răzbat datele structurale ale prozatorului, energiile sale nedomolite, scăpînd cîteodată din chingile disciplinării.

Moralist pe linia lui Slavici, Ion Lăncrănjan vine în literatură după șocul produs al *Morometilor*. Romanul lui Preda evidențiază rafinamentul psihologic și complexitatea caracterului țărănesc, redescoperind o lume ce părea fără acces la spiritualitate. Ion Lăncrănjan este interesat, și el, de mentalitatea rezistenței, în scriindu-se bulite „directivă rurală” a literaturii noastre care, să fim dreți, a produs mereu valori. Vitalitatea acestei direcții se verifică în numeroase creații prozastice, rezistînd eroziunii timpului. Cum evenimentele au scos lumea rurală din vechia matcă amănînd o opera tradițională, Lăncrănjan stăruie asupra consecințelor, evitînd soluțiile convenționale; confruntarea dintre individ și mecanismul puterii, ferocitatea fanatismului pentru „cauza” ori rezistența alinînd în egocentrism al revoltatului „irreductibil”, fac din Lăncrănjan un exponent al realismului dur, netrecut, constructor al unor conflicte pline de densitate și dramaticitate, autentice dar neferte de schematicism (prin opoziția simetrică, epurată de ambiguități, dintre demonic și angelic), presărate și cu inabiltățile cloasă ideea morală, credința în dreptate, rezistența devenită istorie.

Lăncrănjan știe ce trebuie să scrie. *Cordovani* are la bază năvela dar și alte două romane abandonate (*Pămînt și Țărani*) și publicarea cărții a fost stopată multă vreme de cei care „apărau” puritatea ideologică a literaturii, puși în fața unui conflict prea transant pentru acei timp. *Cordovani* aștepta — pentru a deveni roman — limpezirea conjuncturii și a suportat o permanență rezeciere. Să amintim doar că referatul din 1959, îl se recutetea tantul și veridicitatea manuscrisului, dar romanul era considerat „structural greșit”.

De la acea roman (apărut în fine în 1983) și pînă la ultima sa carte, Lăncrănjan a evoluat credincios filonului tragic, interesat de cloacerea și caracterelor tari, de obsesia și fascinația puterii.

Parabole ale puterii sînt, de pildă, cele două nuvele antologate recent în B.P.T.: *Eclipsă de soare și Drumul cîinelui*. Ultima, prin triumful lui Mihai-Jilu-Mama rezonază tragic și moartea „rezolvă” suspiciul lui (Vischer), redînd motiul biblic al fraților-dușmani. Frații „primordiali” sînt aici Mihai Pîlu, un alt Cain, și Jilu; narațiunea dezvoltă personaje malefice și crime abominabile, sub patronajul unei veritabile Urmutar: „Raveca lui Pîlu. Eclipsă de soare dezvăluie mecanismul alienant al omului dominat de obsesia funcției, în contextul unui autoritarism sufocant. Dacă Mihai (*Drumul cîinelui*) credea într-o idee fanatizînd-o, dincoace instinctul afirmării vede condiția umană prin loca și în ierarchie, pozițional nu intrinsec; calitatea insului se estompează, individualitatea „dispare” sub prestigiul funcției sau prin pierderea ei. Eclipsă de soare este, s-a spus deja, un conflict de tip baladesc în care forta lerială a „stăpînului” Iosif Clorfoiu anihilează elanul virstei tinere (Pavel Bora), desenîndu-

Adrian Dinu Rachieru

Continuare în pag. 7-a

● În ACEST NUMĂR: ● Onisfor Ghibu și problema națională de Francisc Păcuraru ● Cîtor al învățămîntului românesc de Gheorghe Suciu ● Poeme de Mircea Micu ● Florin Costinescu ● H. Zalis ● Scrieri din linia iniț. de Sănziana Pop ● Cronica literară ● Viața cărților ● Breviar ● Numele poetului de Cezar Ivănescu ● Confabule de Iulian Neacu ● Fantasticele, dimensiune a „prozei scurte” românești de Nicolae Ciobanu ● Pseudocultura pe unde scurte de Artur Silvestri

Valentin F. Mihăescu

Continuare în pag. a 7-a

Shakespeare la «Teatrul Mic»

asistăm la una din „generalele” piese „RICHARD AL III-LEA” de Shakespeare de scena Teatrului Mic, alături de regizorul Silviu Purcărete. În spațiul scenic rituros construit de Adriana Leonescu, de maximă funcționalitate, lipsit de orice element pitoresc care ar putea încălca ansamblul serios, „Tragedia regelui Richard al III-lea” cuprînzînd comploturile mîselești

împotriva fratelui său Clarence, „nemiloasă ucidere a nepotului lui nevinovali, tiranica uzurpare și întrecut precum al detestabilei lui vieți, precum și moartea binemeritată” — acesta fiind de altfel și titlul întreg al piesei lui Shakespeare scrisă în 1592, tipărită în 1597 de editorul Andrew Wise și care cunoaște în timpul vieții autorului — său șase ediții. În rolul săbaticului rege, ego-

nism și demagogie. Ștefan Iordăneanu își concentrează forțele pentru a da viață personajului complex în hidrogenia lui morală. Sînt necesare în mod egal măsura și inteligenta interpretativă pentru a nuanța în nota cerută de rezitor evoluția tiranului dotat cu o diabolică inteligență.

Liana Cojocaru

Continuare în pag. 7-a

CRONICA LITERARA

ZINA MOLCUȚ, MAGDALENA LÁSZLO KUTIUK: «Symbolismul european» (I)

despre importanța și amploarea revoluției operate de poezii simboliste în lirica europeană s-a scris o întreaga literatură critică și, totuși, o reevaluare și reconsiderare a lor din timp în timp, în funcție de sensibilitățile și rigorile spiritului contemporan ca și de metodele critice ale momentului, se impune de la sine. Antologia de față (Zina Molcuț, Magdalena László Kutiuk — *Symbolismul european*, Editura Albatros, 1983), cuprinzând peste 1500 de pagini, unică în context național dacă nu și european, presupunând un imens efort de selecție și traducere, a fost concepută exact în acest scop. Ea relevă anvergura curentului, dincolo de granițele literaturilor naționale, vitalitatea și organicitatea lui pe plan european. Dar pe acest fond de identități și similitudini, ies mai limpede în evidență deosebirile și specificul local, fiind de la invariabilită la variabilită, lucru ce nu interesează mai ales în cazul poeziei românești. Mai adăugăm că antologia este însoțită de un studiu aparținând Zinei Molcuț (tot ea seamănă introducerea la volumul III) și conține de asemenea un impresionant aparat critic și bio-biografic: caracterizări ale simbolismului pe țări, spații, comentarii și note de subsol.

În continuare, ne vom concentra atenția asupra studiului introductiv al Zinei Molcuț, în realitate, o veritabilă monografie a curentului — 168 pagini — răminând, ca într-o cronică ulterioară, să ne ocupăm de materia propriu-zisă a antologiei. Preocupările autoarei pentru simbolism nu sînt noi și un eseu despre Ștefan Petrică și vremea sa, apărut nu cu mulți ani în urmă, dezvăluia nu numai spiritul în interpretativ ci și o cunoaștere în profunzime a fenomenului simbolist, ce se cerea și altfel valorizat. Lucru în care s-a întins și se produce prefața sa constituind o contribuție de prim rang la exegeza curentului și care, probabil, amplificată și adăncită în unele direcții, va forma ea însăși, un volum independent. De fapt, și modul în care este conceput studiul ne indică această calitate. Într-un capitol, «Datele generale ale problemei», de coloratură sociologică, sint prospectate condițiile

externe și interne ce au favorizat apariția simbolismului. Fără a face legături mecaniciste între fenomene sau a stabili relații directe, simple, între cauze și efect, Zina Molcuț demonstrează, cu tact, convingător, că simbolismul își are geneza în criza valorilor politice, ideologice, estetice, de la sfîrșitul secolului al XIX-lea, fără însă ca — distincție subtilă, deosebit de importantă — să fie o expresie a ei. Dimpotrivă, și polemizînd cu o anumită circulație îngustă a conceptualului de decadentism, ideologic și estetică simbolistă, extrase desigur din poezie, sint considerate ca o depășire a impasului existențial, o ridicare pe altă treaptă, a conștiinței moderne. Pornind de la Nietzsche și Kierkegaard, în subcapitole precum *Asumarea neliniștii și noua ei coloratură*, *Extensia valorizării și supra-afacerea categoriilor psihice depresive*, *Asumarea integralității ființei*, *Transfigurarea categoriilor iraționalului devente surse revitalizatoare*, criticul, cu finețe analitică și superioară înțelegere, reînnoiește acceptația obișnuită a termenilor, relevînd într-o elegantă paradă rolul pozitiv, stimulator, cel puțin pentru conștiința artistică, al unor concepte kierkegaardiene ca *angoasa sau disperarea*, și al iraționalului sub forma „intuiției” și „trăitului”, ca protest la o societate tehnizată, monstruos industrializată, înepentă și sclerozată într-o logică falsă, arbitrară, stîdnind orice manifestare a personalității umane. În realitate, prin permanentul apel la categoriile iraționalului simbolistului nu vîzau o derogare de la intelectualitate și spiritualitate, ci, dimpotrivă, argumentarea spiritualității prin resurse noi, prin forme ale psihicului restricționate a fi mai convertibile la o cunoaștere autentică și profundă, mai apte de a se mîna pe sensul de dezvoltare a umanității. Evoluția acestuia ei o restituie ca jaloindu-se pe coordonate pentru care raționalismul dogmatic al pozitivismului devenise insuficient, reclamînd ca imperios necesară utilizarea tuturor rezervelor, tuturor resurselor de revitalizare și reenergizare ce puteau din diverse unghiuri să mărească deschiderea spiritului nostru spre cunoaștere [...] Dacă putem ac-

IRINA MAVRODIN:

«Modernii - precursori ai clasicilor»

Într-o carte de eseurile incitante, cu titlul aparent paradoxal, Irina Mavrodin, un tânăr autor, mai avizată cunoaștoare a fenomenului literar francez contemporan, propune sub forma unui mod actual de a reflecta asupra literaturii, o lectură românească asupra operelor unor scriitori francezi de la Rousseau la de la Fontaine, făcîndu-se un prim pas orientînd din teoria și critica literară. Conceptul prin care acestea își justifică în ultimă instanță demersul literar este *lectura plurală* („intertextuală”, în cazul de față), care denunță ca falsă problema „fidelității” a celor lecturi unice, al cărei parametru definitoriu este fixat în spațiul și spațiul în care a fost produsă opera. Nu „infidelitatea” capricioasă a vechii critici impresioniste (cărora i se respinge arbitrarul dogmatic al demersului în numele structurilor interne a operei) este susținut aici, ci consecința firească a unei gândiri critice „realiste”, care consideră că opera nu se poate „realiza” (trece din virtualitate în real) decît în actual unele lecturi todeauna situate istoric. Orice lectură este determinată de condițiile spațio-temporale ale lectorului real. De „atenuarea” și „plăcerea de-a lungul axei temporale nu rămîne, însă, univocă de la trecut la prezent: literatura este văzută de noile teorii ca un spațiu continuu unde fiecare nouă operă modifică receptarea celor anterioare și concepția noastră, altă despre vîrșitor, citi și deosebit, Răsturnîndu-se perspectiva temporală, direcția dinspre prezent înspre trecut este la fel de justificată ca și contrariul ei. Dacă, cum spune Borges, „orice scriitor își creează precursorii”, Irina Mavrodin demonstrează că ei devine totodată și „precursorii propriilor săi precursori creați de el”. Dacă teoriei aserțiunii poate o pură speculație, ea se sustine în analizele operelor alese pentru exemplificare. Precursor și succesori sint termeni care își schimbă frecvent locul în eseurile volumului. Cele două proiecte „clasic”, precursorii și modernii, „precursorii ai clasicilor” se implică todeauna cu necesitate, crede autoarea cărții, valorificînd prin acest ocean întors creații ale lui Rousseau, Rimbaud, Aloysius Bertrand, Flaubert, Zola, Proust, Gide, Sartre și alții, în relație de „lectură intertextuală” cu scriitura Noului Roman („precursorii” moderni în accepția Irinei Mavrodin). Privind deci din momentul istoric din nouătea „clasicilor” a devenit operantă, rămîne de văzut în ce măsură procedeul descoperite la clasicii prin grila

Noului Roman (experiment, după opinia noastră, nu într-un totuși concludent și peren) mărește valoarea intrinsecă a operei, dincolo de reevaluările firești fiecărei epoci.

Riscurile unei asemenea încercări de „gîndire intertextuală” sint mari, iar Irina Mavrodin le acceptă programatic pe cele necesare, avînd convingerea intimă că drumul critic aldevine un pretext al unei speculații gratuite, ci oferă o șansă pentru găsirea unei soluții de definire a „specificității literaturii”. Fără să renunțe la riguroasa severă a scrișului — opțiune cu atât mai grea cu cît Irina Mavrodin are „jalent” critic, adică ușurația de a scrie frumos în manieră tradițională — autoarea se fereste de rigiditatea științifică a criticii formaliste. Nîmic aici din ostentația terminologică sau, din pretențiile sciticoare și teroziste de a deține, în sfîrșit, chela literaturității textului și a interpretării lui, din altele recente lucrări „textualiste”. Eșeurile cărții se doresc mai degrabă o introducere în posibilitățile infinite deschise interpretărilor de lectură intertextuală. Erudiția discretă și bunul gust literar dau tonalitatea generală a volumului contribuind, alături de sobrietatea nuntată a aserțiunilor lor și de eleganta formulării concluderilor, la „plăcerea lecturii”, lucru rar la aparițiile de acest gen, nu numai românești. Ea însăși scriitoare, Irina Mavrodin este în măsură să găsească acel echilibru inefabil dintre teorie ca praxis și praxis ca teorie, ce definește demersul acestei critici creatoare, în linia unor Maurice Blanchot și Michel Butor, critică activă și producătoare de sensuri revelatorii asupra traiectoriei de la geneza la structura operei literare.

Punîndu-se dintr-un studiu de cercesși orientare apărute la noi în ultima vreme au știut să păstreze, ca în cazul de față, o necesară distanță față de tendințele dictatoriale ale „școlilor” și revistelor din jurul Noului Roman, experimentat mai mult tentat să-și absolutizeze valoarea în ogîndine narcisică ale unei critici care s-a consacrat pe care la rîndu-i a impus-o. Esul *Le Clezio*: o poezie imanență, una dintre cele mai profunde analize dedicate controversatului autor, evidențiază, de altfel, rezervele autoarei înaintea programului Noului Roman. Pentru prima dată proza lui Le Clezio este văzută în relații intertextuale de tip polemic alt sintactic — cu scriitura de gradul zero, „fotometric” a lui Robbe-Grillet (prin-un antropomorfism al metaforei ce presupune, în locul „aparaturii de fotografiat”, prezența unei conștiințe umane

BREVIA

PRIVIRE ÎN ACTUALITATE — O admirabilă inițiativă publicistică, depășind simpla jurnalistică obișnuită, este aceea a revistei „Tribună” de la Sibiu și rubrică de intervenții polemice, cu titlul „Privire în actualitate”. Două din cele mai recente cărți de poezie ne-au atras în chip special atenția. Una, „De partea nîrilor”, semnată de Adrian Popescu e, în același timp, și un text aproape programatic al unuia dintre cei mai talentați poeți români de azi. Altele la tradiție, la mit, la specificitatea națională a literaturii, este exprimat de Adrian Popescu în propoziții deosebite, memorabile: „Cum s-a observat, partea de mî din noi rămîne una esențială, ireductibilă și încercarea de a o steriliza sau nega printr-un limbaj ironic, lipsit de fier cosmic, are consecințe neașteptate asupra sensibilității (...) De aceea, nu putem să ne mîndrim excelețiiu la nivel de poezie, cînd avem la dispoziție o creație deosebită de Adrian Popescu, care combatte termenul arbitrar de „critică autorizată”, pus în circulație, printr-un alt, de M. Nănolescu. La capătul unei demonstrații de o mare rigoare intelectuală, în fata căreia nu se mai pot opune nici un fel de argumente, Adrian Marino stabilește un diagnostic absolut convingător: „Rezultă împedite din toate aceste rapide observații că așa-zisa „critică autorizată” nu este decît un mit și o formulă fără

acoperire care ar trebui retrasă definitiv din circulație.

PRIVIRE ÎN ACTUALITATE, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes.

„MDEH” — O caracteristică a criticilor (nume noi, precum C. Barbu, Marius Ghiță și G. Chitu este încoercența pretenției de a pătrunde în limbajul conceptual propriu, fără de care examenul critic al literaturii se află în surzinită și nu o credință în actualitate, o tribună de idei a revistei clujene „Tribună” e o experiență care merită urmărită cu maximum interes

UN MILITANT PENTRU LIMBA ȘI DREPTURILE POPORULUI ROMÂN

Onisifor Ghibu și problema națională

Împlinirea unui secol de la nașterea lui Onisifor Ghibu și înscrierea acestui eveniment printre cele recomandate de UNESCO pentru a fi comemorate de către Comisia Națională pentru UNESCO din toată lumea reduce în actualitate personalitatea unui cărturar și militant social a cărui activitate multilaterală, izvorâtă dintr-un profund sentiment de solidaritate cu problemele poporului său și ale umanității, este atât de reprezentativă pentru un nobil tip de intelectual ridicat din popor și legat cu toate fibrele ființei de năzulele lui, care a ilustrat lupta de eliberare națională a românii din Transilvania și afirmarea intereselor țării, cu patriotism și abnegație, în perioada interbelică.

Activitatea lui Onisifor Ghibu se remarcă prin multilateralitatea preocupărilor și prin unitatea pe care le-a asigurată spiritului militant, patriotice multilaterală, combativitatea nedomolită și înfinita încredere în biruința adevărului și dreptății chiar și în condiții în aparență nepropice. „Profesiunea mea oficială — scrie el într-o pagină din numeroasele lucrări în manuscris rămase în uriasa sa arhivă — a fost dascălul, profesorul, pedagogul. Dar nu pedagogia de etate, cum absolut greșit susțin oamenii prezumțioși, ci pedagogia militantă... Am fost și istoric, și lingvist, și om politic și publicist, și organizator. Cărțile mele nu urmăresc scopuri de erudite pretențioase, ci scopuri menite a promova binele, adevărul și dreptatea în lume, în primul rând pentru neamul meu, și apoi, prin acesta, pentru umanitate.”

A fost fiul unui sat devenit faimos prin vreednicia, hărnicia și dragostea de cultură a fiilor săi, Săliște de lângă Sibiu, și a intrat în toată dirigența, consecvența și capacitatea de a înfrunța dificultățile și pericolele, de a-și răsti fără ezitare gândul atunci când îl socotea că nu putea să adevărat și dreptate și merit a slujii binele, care a caracterizat de secole pe fiii acestor meleaguri. „Am fost obișnuit de mic copil — scrie el în prefața unui volum rămas în manuscris — să nu mă speriu de greutățile care mi se puneau în calea gândurilor mele și să nu mă las abătut de nici o piedică și de nici o primejdie până la împlinirea acelor.”

Consecvența de a rosti adevărul dă scrierilor lui Onisifor Ghibu o profundă imprimatură socială. Ea se afirmă încă din anii studenției sale, când a fost, la Budapesta, redactor al gazetei „Lupta”, „...fără nimeni, în partea cea mai mare, n-a scăpat nici astăzi din jugul lobăgiei — scrie el în această gazetă în anul 1907 — țărănul român e și azi loab în toată forma, loab al sărăciei din care singur nu se poate ridica, loab al circului străine, care nu-l caută nicolău hăruț, loab al marilor proprietăți, pe care, istovindu-se pe sine, o îngrășă, loab al întinerului, de care nu s-a mintuit grație conducătorilor lui de tot felul.” Ea se împlineste cu aceeași hotărâre în anii de după realizarea marilor sale de secole al unității naționale. Cărturarul rămâne însă neînduplecat în hotărârea sa de a lupta fără ezitare pentru dreptatea poporului: „Am văzut dărăpăndindu-se această țară — scrie el în amintita lucrare din 1922 — și, într-un moment dat, m-am gândit să las totul, să fug departe de acest Sybaris ras de corupție și să mă expatriez, pentru a scrie și să scriu, să văd înălțându-se din urmă această țară, să n-o văd căfundându-se în neînfință. Dar, pe urmă m-am răgănit. Nu vreau să fiu un las care fuge de primejdie și lasă pe Țicăloși în voia lor. Nu! Voi lupta și mărturie pentru dreptate, pentru omenește pentru cinste.”

Această rectitudine în rostirea adevărului în care crede — sau pe care crede că l-a descoperit — se afirmă în activitatea lui Onisifor Ghibu și în momente de cea mai mare compunție națională, când necesitatea unității devine în fața amenințării externe putea fi invocată de unii ca oprește în calea dezvoltării relelor interne care slăbeau această unitate — așa cum se întâmplă în iunie 1916, cu puțină vreme înainte de intrarea României în război împotriva Puterilor Centrale, când el scrie în Tribuna revistată la București: „Revista noastră a mărturisit totdeauna cu curaj că, înainte de a aștepta o invingere asupra dumanului extern, trebuie să învingem toate relele din mijlocul nostru. Am relevat adeseori relele pe care le-am observat în țară, de când fatalitatea ne-a adus aici (din Transilvania la București, n.n.) — deși am fi fost mai fericiți să fi putut înregistra numai lucruri înălțătoare de inimă. Am crezut totdeauna că e un fals naționalism acela care acoperă relele existente în mijlocul nostru și se mărginește numai la înjurătură la adresa dumanilor din afară. Într-un 1 decembrie 1943, sub obtuzul regim al cenzurii militare, Onisifor Ghibu scrie cu fermitate în „Tribuna” de la Brașov: „Numai șarlatania națională pot face astăzi pe optimiști siguri de ziua de mine. Oamenii onesti sînt datori să fie îngrijorați și serioși în fața viitorului, pe care nu l-am știut pregătit cum ar fi trebuit și în așteptarea căruia ne-am comportat cu o ușurință mai mult decât condamnabilă. Aniversarea zilei de 1 decembrie 1918 nu ne poate aduce, astfel, bucurie și mustrare. Mustrare pentru păcatele din trecut și pentru păcatele de astăzi.”

Rectitudinea etică a lui Onisifor Ghibu, consecvența sa în afirmarea unor principii statornicite cu fermitate în gîndirea sa, se exprimă și în ideile exprimate în multe din scrierile sale cu privire la rezolvarea problemei naționale. Onisifor Ghibu și cei unii dintre juplătorii transilvăneni care au îndeplinit la începutul secolului al XX-lea roluri importante în lupta de eliberare națională a românii din Transilvania împotriva asupririi austro-ungare și care au afirmat cu hotărâre neclintită voința românilor din dincolo de Carpați de a sfârși lanțurile robiei naționale și de a se uni cu „țara”, cu România, realizând un vis de secole al poporului nostru. Acești bărbați, care au asumat toate răspunderile, pericolele și amenințările acestei lupte, nu au ezitat nici o clipă să-și rostască împotriva față de imperiul care îi asuprea, năzuința de a scutura jugul robiei naționale și au înfruntat cu seninătate, pentru idealul națiunii lor, ani grei de temniță, amenințări, spinzurătorii. Dar el nu a confundat nicodată stăpînirea asupritoare cu poporul maghiar sau german, față de care au mărturisit și în cele mai vitrege împrejurări sentimente de frăție, socotind că realitatea istorică alcătuită a Transilvaniei face ca poporul român și naționalitățile conlocuitoare să fie datorate față de ele însele și față de umanitate să găsească soluțiile și căile cele mai juste și mai eficiente ale conviețuirii pasnice, frățești. Acest adevăr și-a găsit cea mai grațioasă intrupare în Hotărîrea Marii Adunări Naționale din 1 decembrie 1918, de la Alba Iulia, document plin de adîncă semnificație a profundului umanism cu care poporul român din Transilvania, într-un moment când cumpăna istoriei s-a înclinat decisiv în favoarea dreptului popoarelor la autodeterminare și a soseit clipa cînd putea să hotărască Unirea de veacuri așteptată cu „țara”, cu România, așezînd principiile pe temelii cărora dorea să fie organizată țara nouă și mare la a cărei întemeiere își aducea contribuția, a statornicii cu claritate și fermitate principiile depline egalități democratice a naționalităților conlocuitoare.

Pe această înaltă traiectorie se înscrie, în esența ei, în conținutul ei principal, și concepția lui Onisifor Ghibu despre problema națională și rezolvarea ei dreaptă. Baza acestei concepții a fost statornicită încă în anii studenției, când Ghibu scria într-un articol publicat în „Lupta” de la Budapesta (nr. 20 din 1907): „Poporul român n-a cunoscut și n-a practicat în relațiile sale cu alte popoare, sovietismul național și popor autohton pe care pleșturi și s-a condus în toată istoria lui mai mult de simțul de conservare proprie decît de acela de instăpînire asupra altora prin forță și violență”. Păcînd de la această poziție, el consideră pe bună dreptate că deplina egalitate în drepturi a naționalităților conlocuitoare, proclamată în Hotărîrea de la

Ctitor de învățămînt românesc

aniversăm — și noi, și lumea prin organizarea UNESCO o sînt de ani de la nașterea lui Onisifor Ghibu, cel născut în Săliștea Sibului, sat care a dat trei academicieni culturii românești.

Despre acest sever savant și pedagog, noi, generațiile mai tinere, n-am știut pînă acum nouă ani absolut nimic. Onisifor Ghibu a trăit la Sibiu pînă în 1972, pensionat brutal în 1945 a lucrat pînă în ultimile zile, iar noi care am trecut prin Sibiu n-am știut că putem să batem la ușa și să ne întîlnim astfel cu unul din vameșii bărbați ai țării. Iată, o fotografie din anul 1968 mi-l arată în biblioteca sa, bătrîn dar încă trapă, tînd în mîna o carte pe care o citește fără sprijinul ochelarilor, cu fruntea largă brăzdată de cute puternice (nici tînd nu s-a prea lăudat cu podoba capilă, ca și cei din neamul Moisiilor).

Acum nouă ani, spuneam, ne-am întîlnit cu una din cărțile acestui bătrîn. Era vorba de Amintiri despre oamenii pe care i-am cunoscut, apărută la editura Dacia în 1974. A urmat apoi (la Editura didactică și pedagogică, 1975) Din istoria literaturii didactice românești. Două ani mai tîrziu, fiul său, Octavian O. Ghibu, ne-a oferit o compendată antologie din scrierile învățatului, Pentru o pedagogie românească, cu un studiu introductiv de Ion Gh. Slanciu. În sfîrșit, în anul 1981, a apărut primul volum din ciclul autobiografic Pe bătăciadele vieții. Anii mei de învățătură — editie de Nadia Nicolescu, postfață de Mircea Zaciu. Nu cunosc să mai fi apărut altceva între timp și nici ce lucrări sînt preconizate să apară în anii centenarului. Un număr de manuscrise au fost preluate de familie la Arhivele Statului din București.

Dar și alt ne este îndestul pentru a ne da seama despre măreția de gînduri care l-au animat pe acest ales savant și bun român.

Eu nu vorbesc aici ca om de profesionalitate înaltă prin titluri academice. Ba mai mult, mărturisesc că am plecat spre studiul ideilor științifice ale lui Onisifor Ghibu

după lectura inițiului volum de memorii (care-i seara celorlalți?).

„Vreau să spun că nu am cîștigat încă o carte de memoristică românească atât de severă, desputată de orice sentimentalisme, într-un ton atât de aspru, științific, nesacrificînd însă nici o nuanță ci lășind de fiecare dată să se degajeze ideea de bolid.”

Onisifor Ghibu este una din luminosele fiuri din șirul marilor bărbați ardeleni — care nu se-ncepe cu Ion Micu-Klein, dar are intr-acesta un mare pisc — apoi, în succesiune, vin corifeii Școlii Ardelenice, apoi pasoptișii cu Jertfa Iancului, după aceea memorandistii. Iar după dînsii și cu dînsii împreună bine realizatorii de întreprindere neamului de la 1918.

Onisifor Ghibu a fost deopotrivă un om de studiu în bibliotecă și un clarvăzător lucid pe teren. Ctitorii Universității din Cluj-Napoca, din Timișoara, Conservatorului, Teatrului Național și Operei din Cluj-Napoca îl dădoreau, alături de alții, foarte mult. El n-a cunoscut altă odihnă decît munca de edificare a virtuților neamului. Cercetătorii vastei sale opere, teoretice și practice, îl socotesc în primul și în primul rînd un militant, ceea ce nu scade cu nimic din valoarea intrinsecă a lucrărilor sale. Dimpotrivă, îl așează în galeria marilor spirite ale poporului, alături de un lorga bunădoară, pe care și-l și luase de model.

De la diagnosticarea lucidă a comunității de situație a românii și a naționalităților conlocuitoare în fața unei politici reacționare, obțuză, antipopulară, Onisifor Ghibu se ridică pînă la un nivel vrednic de stimă al inteligenței consecințelor practice ale acestei comunități de situație: „Problema minoritară a fost între altele, izolîndu-se pe tot de restul țării, n-au căutat să-și analizeze situația lor prin prisma situației generale a țării. Astfel, în toate măsurile care i-au atîns și pe ei au văzut neapărat persecuții”. Analiza lui Ghibu — indicînd o importanță deosebită a gîndirii sale social-politice — ajunge pînă la stabilirea unei foarte grave urmări a izolării de ansamblu țării și a problemei lor, și anume: crearea unei false concepții de unitate națională între clase cu interese antagonice! Astfel, Onisifor Ghibu constată cu acuitate că în această perspectivă au putut fi considerate „persecuții” chiar și măsuri progresiste de mare importanță pentru masele populare: „Persecuție a fost reforma agrară care a luat la întinderea cîntilor și baronilor și le-a dat țărănii români și unguri, persecuție a fost rețelmentarea chestiei școlare, și așa mai departe pînă la absurd.”

Este deosebit de important să constatăm că prin aceste idei, exprimate în 1925, Onisifor Ghibu este precursor al unor tendințe politice care se vor contura clar abea în perioada 1934—1937, când creșterea influenței Partidului Comunist Român și a acțiunilor sale pentru coalizarea forțelor democratice din țară pentru constituirea unui front de luptă împotriva fascismului intern și extern a determinat scindarea Partidului Maghiar din România, constituirea Uniunii oamenilor muncii maghiari din România (Madosz) și orientarea unor cercuri progresiste de intelectuali maghiari în principalul grup din Jurnalul revistei Korunk în frunte cu Gaál Gábor și Kovács Katona Jenő) spre integrarea în realitatea României („românizării”) și punerea în relief a necesității acțiunilor solidaritate a oamenilor muncii din rîndurile naționalităților conlocuitoare cu masele populare românești.

Onisifor Ghibu nu s-a intersectat cu aceste tendințe a căror necesitate a prevăzută-o cu atîtă clarviziune. El s-a menținut, însă, pînă la sfîrșitul vieții pe o poziție de principiu pe care a formulat-o în repetate rînduri, chiar și în momentele cele mai fierbinți ale luptei sale foarte ferme împotriva tendințelor revizioniste care au dobîndit peste hotare — cu dureroase influențe și în interiorul țării — forme tot mai violente paralele cu afirmarea brutală a hitlerismului, și pe care a roșit-o atît de convingător în articolul său amintit, din 1925: „Chestia minorităților se reduce, în definiție, pentru orice patrii sincer, mai mult la o chestiune de ordin metodic decît la cea deosebit în esență. Cum în Elveția și în America trăiesc în cuprinsul aceluiași stat, în cele mai amicale relații, popoare cu totul diferite, grație faptului că au găsit, și de o parte și de alta, metode civilizate în raporturile dintre ele, tot astfel se poate ajunge și la noi la o rezolvare favorabilă a penibilei chestii minoritare, dacă se vor schimba radical metodele, introducînd în locul legilor aspre, un tratament uman, loial și prietenos deoparte, — iar de alta loialitate și patriotism. Începutul nu putem aștepta să-l facem el slab, ci sîntem datori să-l facem noi. Noblesse oblige.”

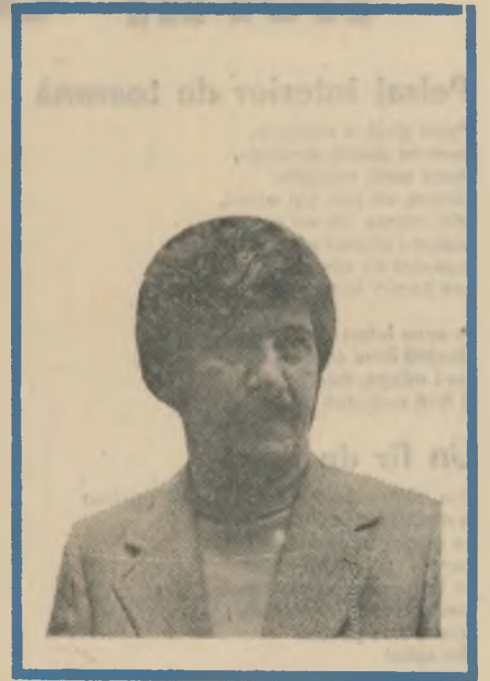
Această întoarcere, realitate, lucidă și justă poziție a lui Onisifor Ghibu privitoare la rezolvarea problemei naționale preconizează, în esență, o politică devenită posibilă în țara noastră numai în condițiile regimului popular și ale construcției socialiste.

Francisc Păcurariu

Poeme de MIRCEA MICU

Elegie

Mama sapă-n grădina mică cit o batistă... Există și hîrlețe și mame mai există. Ele privesc tăcute icoanele de lemn. Și cer, din depărtarea, copiilor un semn. Mama sapă-n grădina, deși abia o încheieturi mîlase în trupul ei puțin. Mama își taie lemne să iasă fum pe horn, Pruncul în capitală game de dar în somn. Se scoală-n crucea nopții și jură că-n curînd li va trimite dafin, boia, pipier și unt. Se trece lungă iarna cu mari zăpezi ce mint, Mama se scoală noaptea și-nghină un colind. Și vine primăvara cu focul ei ceresc, Mama plivește morcovi și morcovii chiar cresc. Mama își coase haine de moarte și de somn, Pruncul în capitală e ocupat și-i domn. Se scoală-n crucea nopții și jură trist ca Nero C-o să-i trimită zahăr și biscuiții și dero. Și vine iute vara cu trînzetului de foc, Vara o fost boagă, grădina cu noroc. Mama dezgraapă morcovi și-i curăță oftînd Să nu mai aibe dînsii nici urmă de pămînt. Apoi îl rînduiește-n cutia de carton Și desenează-adresa cu chimicul creion. Pruncul în capitală se jură cum că azi li va trimite dero, săpun, sampon și praz. Mama duce la poșta cutia — un trofeu — Plînduiește gîndurile transportului la leu. Pruncul în capitală trezit de domn poștaş Duce cutia simplă cu înă pînă în oraș. Și jură-n timp ce umblă de duișii sedus: „miine-i trimit chibrituri și gem cu pret redus...”

Viața în pijama

Sînt trist și ostent ca un ministru cînd plouă fără sens și îndesat sau cînd se-anunță iarăși un sinistru peste pămîntul binecuvîntat. Mai stau la cozi și mă gîndesc la multe și uneori mai fac pe tipul dur și dacă nu e cîmășă m-ascultă îl sun pe Fănuș Neagu și-l injur. Sînt liber să mă sinucid cu acte dar la tristeții minore sînt imun. Free m-am păstrat timponele intacte și prea uzat transportul în comun. Cel mai frumos a seara. Crîni, lălele și mai uneori cărți care mă va scoate din datori și din belele. E bine să visezi în pijama! A doua zi, ca mușchetarii Franței o iau dă capo optimist și pur și cînd mă-nșală clopotul speranței, îl sun pe Fănuș Neagu și-l injur. Cel mai sublim e seara. Trist și simplu visez romanul ce mă va salva. les osușat din pielea mea de zimbru și mă strecoz, timid, în pijama. Și, dacă n-am pe mîineea în jur îl sun pe Fănuș Neagu și-l injur.

Mama sapă-n grădina lată cit o batistă... Există și hîrlețe și mame mai există.

Tîrziu

Demult, cînd mai credeam că n-am să mor, Că tot ce naste veșnic viețuiește, Am ris de oamenii bătrîni prostiește Disprețuînd melancolia lor.

Mi se părea că sînt nemuritor, Că n-o să mă atingă nicodată Timbul cu bisturiul său de vată Abia simțit însă distrugător.

Ce panica tîrzie mă cuprindea Noaptea cînd sînt apatic și fragil Și-mi pun în față poza de copil Care mă înșopîntă și mă minte.

În ceas de taină și de renunțare Viața mea e pulbere și scrum. Să mă primească, nu am nici o zare, Să mă întorc, nu mai există drum!

Risipire

Mă duă risipei lent, în doze mici, Pradă neaștăsoarelor furnici Ce-mi înșopîntă trupul ca un bici.

Ce-a fost, e-nchis în ora de clesțar... Am spart, cîntind, pahar după pahar tot învățînd să rid tăcut și rar.

N-am fost în stare să urăsc nimic. Sortit să mă-normez și să abdic să cad mereu și iar să mă ridic.

Acum, mă duc încrîncinat și straniu Iradat de propriu-mi uraniu Purînd o lacrimă în loc de craniu...

Mamei

Tu dacă pleci Eu am să plec În vezi de vezi Inspire inec. Tu dacă ești Eu încă sînt Mamă de iarbă Și de vînt. Nu mă lăsa Cîmă sînt viu Scopritoarea-mi Spre pustiu...

Destin

Abia visînd aș vrea să m-odihnesc Pe țărîmuri vechi ce nu mă mai primesc. Furtuni mă prînd cu gînd ucigător Rostogolindu-mă ca pe-un plugar.

Pe-un virf de păpădie aburos M-aș așeza să mor precum Hristos, Cu aripile-n vînt crucificate Bătute-n cuie de argint și moarte.

Astfel, de neodihna mea scăpînd Mi s-a prelinge single-n pămînt.

Sub mina, valuri neliniștitoare Mă țîn în echilibru și candoare.

Torero

Torero, corida s-a sfîrșit. Trebuie să închidem porțile iadului și să ștergem single scurs. Torero, corida s-a sfîrșit.

Nu mai e nimeni. Privește băncile goale, batista agățată cu un suspin de un stil, și o pereche de ochelari striviți. Torero, corida s-a sfîrșit.

Cauți degeaba-n nisip urmele pașilor lui, el e departe, poște pe cîmpii de lumină rîsturnind cu coarnele brazele norilor. Torero, corida s-a sfîrșit.

Ce cauți îngenuchiat pe altarul morții? El a-nviat și-a plecat... A fost o minciună, o frumoasă și scurtă minciună. Torero, corida s-a sfîrșit!

Nu pot renunța

Nu pot renunța la gîmbușlucuri îl iubesc atît de mult pe Pîtuț, pe Fănuș, pe Băieșu că-mi vine să iau acceleratul numai cu ei și să vizite leșul. Desigur acolo sau poate dincoace peste muni.

Inima mea e acuma cît nuca. Am auzit că într-o noapte, un biet călugăr, se chinuia să oprească clopotul de la Putna zis Buga. Dar... ce ne pasă nouă de toate și de toți? Avem servicii, copii, bunici, nepoți... Și totuși, citeadată, îmi vine să-mi pun gluga s-ascult cum bate iarăși, singur, la Putna, Buga...

(Din volumul „Viața în pijama”)

Sărmanul Dionis la Hanul lui Minjoală

Urmare din pag. 1

aceleși numă răgârnit pentru regizor. Nu sunt aceiași actori, deși piesele sunt altele? E drept că după fondul nu suntem în stare a vedea. Etnicesc refuz, oricum, o explicație rațională, logic cauzală, lăsând înțeleșurile suspendate de întrebările ce nu pot pătrunde dincolo de „fondul”.

Misterul și aura fantastică se conservă intacte și în *La hanul lui Minjoală*. Socru îl explică ginerelui sub textul vrăjtoresc al aventurii acestuia („Polcovnicul o ținea intruna că în fundul căciulii mi pusesse cocoana farmece și că dedul și colotul erau totuna... — ei așa im zis eu.

— Era dracul, ascultă-mă pe mine”, dar cînd tinărul cere amănunte polcovnicul devine ermetice și interdicțiv: „— Așa nu! Treaba ta, a răspuns bătrînul, alina căciula”. Dincolo de asemănările, adevărat frapante, de construcție și de situații epice, cele două proze

Stampa japoneză contemporană

● Muzeul de artă al R.S. României găzduiește o interesantă expoziție de stampe japoneze contemporane, mărituri vie a intensificării schimburilor de valori culturale pe care țara noastră le înfăptuie în jur de pe toate meridianele globului. Itinerată la muzeul de artă din Sibiu, Cluj-Napoca, Timișoara, Iași, Tulcea și Galați, expoziția organizată de cotidianul japonez „Nishi Shimbun” cu lucrări din patrimoniul Muzeului de Artă Modernă Kamakura, oferă publicului iubitor de artă o adevărată panoramă a gravurii japoneze contemporane. Cele 150 stampe expuse sînt realizate

Shakespeare la «Teatrul Mic»

Urmare din pag. 1

Absorbit de partituri, de dificultăți care ne apăsă mereu actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

— „Richard al III-lea nu a fost propunerea mea, ci a teatrului, și a fost făcută în mod special pentru actorul în timp ce refuză să-și dădăscă vire intenție înainte de premieră. Promite mărturii complete după ea. Regizorul este mai degrabă:

Hanul lui Minjoală

rămîn totuși universuri narrative absolut distincte. În *Sărmanul Dionis* recunoaștem recuzita și tipologia tipic romantică. Fantasticul intervine aici pentru a înălța exponențial un reperoriu de gesturi, atitudini și motive ideologice de circulație în literatura europeană. Dincolo, *La hanul lui Minjoală*, fantasticul vine să introducă incertitudinea într-o suită de întâmplări care, altfel, ar ține de cea mai banală mecanică existențială.

Ceea ce unește însă cele două nararații este supremația pe care ambii scriitori o acordă — cum am înțeles sublimen în analiza noastră — temei timpului. Nu există nici o mișcare importantă în derularea acțiunii care să nu fie însoțită, dacă nu precedată, de o modificare în plan temporal, care atrage după sine potențarea vizului fantastic. De aceea, nu ar fi de disprețuit ipoteza potrivit căreia, căzută din ceruri, Dan (Dionis) a ajuns la hanul lui Minjoală, devenind Faniță...

de valorosi graficieni japonezi, mulți deținători a numeroase premii și distincții internaționale. Ne referim la Ikeda Masuo, Fukita Fumiko, Noda Tsuruyasu, Sugai Kunio. Pe linia artiștilor consacrați în ultimele trei decenii sînt prezenți și artiștii tineri, în plină afirmare.

Lucrările, împărțite în cinci categorii: artiști de renume internațional, Hograși, gravori pe aramă, autori de serigrafii și artiști care au creat în diverse tehnici, fac dovada faptului că sensibilitățile artistice tradiționale japoneze împletite cu receptivitatea la tot ceea ce este nou în arta modernă. Această simbioză conferă expoziției o notă cu totul aparte (N.N. Rădulescu)

Un element fundamental în determinarea realității dintre personaje, a atmosferei, a ritmului și în general a esenței spectacolului nu pare din nou scenografia. Adriana Leonescu, și în cazul formulării textului lui Sartre, a reușit cu Silviu Purcărele un cuplu fericit de realizatori, ambii scenografi fiind îndeobște creații de mare valoare artistică. Într-un număr mic de scene, sistemul de relații dintre personaje desprind măsura justă de „vinovăție” a fiecărui în parte și a sistemului total. De aici rezultă modernitatea uluitoare a personajului care nu trebuie considerat la proporțiile demagogice de tip romantic, ci în raport cu obiectivitatea istorică. Richard este primul profesionist al Puteii, din literatura dramatică. Dacă înaintași lui luptă pentru ea, sau și-o exercită în mod primitiv, cu sălbăcie și înconștient în depin hăos, Richard este cel ale cărui acțiuni vin numai după minuțioase și elaborate planuri. Nu aflăm cu nici un chip ce visează Richard, dacă visează în general, dacă doarme. Cu excepția unei singure scene din actul V, Richard se află într-o neconștientă stare de veghe. Personal, nu cred în imaginea sumbră, a un medicului țirziu, populată de colofane umbrase și clarobscure care s-ar putea face apel într-o montare a lui Richard. Acțiunea piesei este una emanantă diurnă, aparține spațiului public. Totul stă sub semnul Protocolului. Curtea Angliei este guvernată de norme și tradiții și acestea trebuie să apară în forma lor, chiar atunci cînd li se subminează esența, de îndată mai prant se vor deșina momentele de sălbăcie. Cam acesta ar fi gândurile cu care am por la drum, pe care imi construiesc spectacolul și căciara o să le rămîn fidel, fără vreo posibilități raportare la alte variante pentru că trebuie să mărturisesc că nu am văzut nimeni din formulele de scenografie existente — nici filmul lui Lawrence Olivier, nici vechia montare cu George Vraca, nici mai recenta a lui Radu Beligan.

Muzica compusă de Vasile Șirli. Nu se pare a fi de aproape de spiritul piesei shakespearice în lectura noastră, dar este interesantă și se oferă, încl în simțim parte integrantă a textului, transcris în act cod. La observația noastră, compozitorul ne mărturisese:

— Pormid de la necesitatea oferiți spectacolului — pe cît posibil — a tuturor elementelor în pînă la recepția și înțelegerea — într-o mică vizionare — a intențiilor artistice

● AMPLU COMENTARIU a provocat filmul lui Jaroslav Balk, intitulat „Dansul nebun”, dedicat primului război mondial. Cităm dintr-un comentariu: „Așzată, este evident că numai un număr mic de persoane ar putea să deosească, sub toate aspectele, de amploarea contribuției primului război mondial la istoria umanității. În așara unor momente pierdute materiale și a trecutului de viață, a fost pentru societate un timp al prăbușirii complete a ideii războiului în toată lumea asupra conștientiei armonice între statele bogate din Europa. Această societate care propaga în mod oficial teoria stabilității, a fost zădărnici brusc pînă în temelii. După război, aproape totul s-a schimbat, în schimb puteri au pierit, mișcarea propagandă a nuncierilor s-a răspîndit și și-a întărit influența”.

PSEUDO-CULTURA PE UNDE SCURTE (XVII)

Campanii convenționale: «Clasicii»

Clasicii literaturii române par a se împărți acolo în patru categorii ușor detectabile, născocite de considerenți propagandistici: politici ori... familie. Sînt, mai înli, «clasiicii fără probleme» ai literaturii vechi și moderne, admiși mecanic și utilizați cîteodată în cite o campanie revendicativă cu privire la „edifiții”. Cînd au dispărut motivele de litigiu, descrie și acestea, în chestionari editați de Eminescu, a lui Mălorescu sau a redacțiilor lui Părvan, au dispărut din jurnalistică „Europel libere” și aceste nume, recunoscute fără entuziasm, și despre care, sub raport estetic, membrii grupului color nou nu pot spune nimic. De altfel, cine ar voi să urmărească posteritatea critică a acestora prin „contribuțiile” „Europel libere” nu ar avea practic materie asupra căreia să se aplice. Opaclitatei jurnaliștilor din grupul color nou, față de Eminescu, Părvan, Mălorescu, Creangă, Dimitrie Cantemir, Helade Rădulescu, Hădeu, Slavici, Alecsandri este aproape totală și cu excepția cite unui text de cîteva rînduri apărut cine știe pe unde n-am putea număra nici o idee, un gând, o formulă privitoare la acestia. Clasicii vechi și moderni sînt, ca atare, lexicele, obiectul cel mult, de manevră propagandistică atunci cînd se poate scoarî ceva folositor în „războiul politic” al prezentului. Un asemenea dezinteres față de clasici pune în chip definitiv sub semnul întrebării aptitudinea critică a celor care ar voi să dea judecări estetice credibile despre contemporani. În adevăr, cine nu a dat semne că ar cunoaște pe clasici mai sus de nivelul manualului de gimnaziu nu poate prezenta, intelectualitate, cine știe ce credit de ordinul comprehensiunii. Înșă aceste întinse peisaje albe hău literaturii române înșă cum o desenează „Europa liberă”, sînt și înșă unu interes fixat în exclusivitate asupra prezentului. A crea, azi, ierarhii viciate pentru mine, în absolut dezinteres față de adevăr, acesta e scopul grupului color nou în a cărui scoală istoria literară intră numai atît cît poate sluji schemei propagandistice.

PROFESORUL ION CHIȚILIA LA 75 DE ANI

Un om de Carte

O fericită coincidență a întregii sale vieți din cercetare — un interval de timp foarte scurt — timp aniversar de cîrturiuri ai țării noastre: centenar — nasterii lui Nicolae Carotjan (spre sfîrșitul acestui an) și sărbătorirea a doi dintre cei mai distinși discipoli ai săi, urmași de excelenți — nasterii ai săi, profesorul Dan Simonescu, la 80 de ani împliniți acum cîteva luni, și profesorul Ion Chițilia, care împlinesc în aceste zile 75 de ani.

Fiu al Mehedintului (născut la 22 mai 1908 în satul Albuștești, lângă Strehaia), Ion Chițilia și-a făcut studiile de liceu în Iași și la Cluj. După absolvirea liceului și a facultății de filologie, a devenit profesor de limba română. Vădind de timpuriu interes pentru problemele culturii române vechi (diciențiat în liere în anul 1934, cu o leză despre croniclele slavo-române din sec. al XVI-lea), urmează, la îndemnul cu spiritul lui N. Carotjan, un stagiu de specializare la Varșovia (1935—1938). Rezultat direct al acestei perioade de intense ocupații științifice sînt studiile ample și profunde (despre cronica lui Ștefan cel Mare, despre Nicolae Costin), apărute în „Cercetări literare”, revistă inițiată și dirijată de profesorul său, în cadrul editării de texte (acestei cronici a lui Ștefan, în versiunea germană a lui H. Schedel, precum și scrierea *Ion Vodă cel Cumplit* a lui B.P. Hasdeu, ambele apărute în 1942). Prin analiza fină, erudită, serios argumentată, ele marchează începutul unei strălucite cariere de filolog și istoric literar, pe care războiul, cu toate grozăviile sale, nu o va întrerupe. În cel 25 ani de activitate didactică neîntreruptă (timp în care parcurge toate treptele ierarhiei universitare, de la lector la profesor șef de catedră și director al Institutului de studii științifice din Iași), profesorul Chițilia își largesc aria de cercetare în cadrul unor institute și societăți științifice din țară: Institutul de Istorie și Teorie Literară, devenind încă de la înființarea acestuia (în 1949) unul din principalii colaboratori ai lui George Călinescu (în prezent este director adjunct al Institutului). Din rîndul celor peste 300 de lucrări științifice, elaborate în aproape o jumătate de veac de muncă asiduă cu cartea, se disting titlurile, devenite lucrări de referință în istoriografia literară românească din ultimele decenii ale secolului XX, ca: *Probleme de literatură românească*, în 2 volume, apărute în 1963 (în colaborare cu prof. Dan Simonescu), maselele culegeri de studii din volumele *Folcloristi și folcloristică românească* (distins cu premiul „B.P. Hasdeu” al Academiei R.S. României în 1964), *Probleme de literatură românească* (1971) și *Probleme de bază ale literaturii române vechi* (1972), colaborarea la cele trei volume ale tratatului de Istoria literaturii române

scrieri de pe o planetă vecină (XXI). Ţi-am promis cîteva portrete ale locuitorilor de aici. Voi începe prin a descrie, cu un talent îndoielnic, un grup de oameni care, cu excepția lui, știe că e este omul care speră. Intr-unul din zilele unui an, Rupe-Pămint intrat brusc în digrafiia amielor și chiar a celor care nu știau nimic despre el. Ca să se apere, el a scris o scrisoare în jurul personalității sale un zid înalt de cîteva metri. Așzată de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face în patru. Deșă de laolaltă de o asemenea mindră arhitectură, cunoscuți și necunoscuți zviruie, la intervale egale, cu pietre peste înălțimea zidului, doar doar vor nimeri victima. Rupe-Pămint, propiț bine pe cele două piețuri, stătea în centrul parcului, ca să-l poată face

